

... alebo o tom, kam sa svojimi rozumom a vôľou – a napriek „svojim údom“ – upierame.

## BOŽIE SLOVO:

(Rim 8,16-18)

Čítanie z listu sv. apoštola Pavla Rimanom: *Sám Duch spolu s naším duchom dosvedčuje, že sme Božie deti.* <sup>17</sup> *Ale ak sme deti, sme aj dedičia: Boží dedičia a Kristovi spoludedičia; pravda, ak s ním trpíme, aby sme s ním boli aj oslávení.* <sup>18</sup> *A myslím, že utrpenia tohoto času nie sú hodny porovnávania s budúcou slávou, ktorá sa na nás má zjaviť.* Počuli sme Božie slovo!

## ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 492, 402)

Len si to trochu ešte raz zhráme a pripomeňme: „Dedičný hriech [...] je pozbavením prvotnej svätosti a spravodlivosti, ale ľudská prirodzenosť nie je úplne skazená: je zranená vo svojich prirodzených silách, podrobená nevedomosti, utrpeniu a moci smrti a náchylná na hriech (táto náchylnosť na zlé sa volá „žiadostivosť“)“ (KKC 405). Už sme spoznali, obzvlášť v minulej katechéze, že tento hriech v samej svojej podstate nie je ani nejaký konkrétny skutok, ani nejaká konkrétna myšlienka, dokonca ani zanedbanie nejakého konkrétneho konania, hoci všetkým týmto sa hriech prejavuje. Hriech je vo svojej najhlbšej podstate postojom, stavom – a to stavom *sebectva*. Stavom, kedy v strede nášho života, myslenia a konania je naše „JA“ – na rozdiel od Boha, ktorý je Láska, v ktorom niet ani byťky sebectva a ktorý je úplným a dokonalým nesebeckým, nezištným, darujúcim sa „TY“. To je niečo, čo je nám, ľuďom, úplne cudzie. A nielen to. Nielenže je nám to cudzie, ale je aj nemožné, aby sme to sami od seba a v sebe zmenili. Bez Boha a mimo Boha – čiže v stave hriechu – je totiž sebectvo jediný možný spôsob života a konania! Ako inak by sme mohli v tvrdom a nepriateľskom svete bez Boha prežiť inak, než že sa sami staráme o seba, o svoje záujmy, chránime, bránime a presadzujeme seba? Vo svete bez Boha iný spôsob žitia a prežitia neexistuje. Jediné Boh, sám Boh, v okamihu, keď vstúpi a vojde do nášho života, do nášho vnútra, nás môže svojím slovom, dotykom svojej lásky, čiže samého seba, odtrhnúť od nášho sebectva a uzdraviť nás z neho, ako prosíme a voláme v každej svätej omši: „*Ale povedz iba slovo a moja duša ozdravie!*“ Kým sa tak ale nestane, dovtedy zažívame, že v našich „údoch“, v našom „tele“ – čiže v našom starom človekovi – stále a neprekonateľne vládne sebectvo, tak, ako o tom čítame v Katechizme: „*Keď človek skúma svoje srdce, zisťuje, že je náchylný aj na zlé a pohrúžený do mnohorakého zla, ktoré nemôže pochádzať od jeho dobrého Stvoriteľa!*“ (Gaudium et spes 13; KKC 401).

Kedy ale Pán konečne vstúpi do nášho života, do nášho srdca, kedy sa nás dotkne a kedy vyriekne svoje uzdravujúce Slovo, aby naša duša bola uzdravená? Urobí to, hneď a zaraz – v okamihu, keď my sami budeme na to pripravení a keď my sami budeme túžiť a dychtiť najviac ako len dokážeme, celou svojou myslou a celou svojou vôľou po tejto premene a po tomto uzdravení. Tak, ako nám to On sám prisľúbil, keď vraví: Vari „*Boh neobráni svojich vyvolených, čo k nemu volajú dňom i nocou, a bude k nim nevyšímavý?*“ <sup>8</sup> *Hovorím vám: Zaraz ich obráni!* (Lk 18,7-8)! Len musíme k Nemu volať, dňom i nocou, plní túžby po tomto uzdravení – pretože Boh nechce a nebude konať proti našej vôli, nebude nám dávať nič skôr, kým po tom naozaj celým srdcom nezatúžime!

A toto, táto túžba, je, ako sme uvažovali už minule, vec nášho rozumu a vôle. Oni sú bránou, ktorou sa otvárame Bohu a Jeho uzdraveniu.

Prvý je ROZUM a z neho plynúca VIERA. Len v skratke si pripomeňme, čo sme si prebrali v katechézkach 73/628 až 80/635: Bázeň Božia. Nádherná úbohosť. Porozumenie Bohu i Evanjeliu. Radostná sloboda apatheie. Vzrušujúca bezstarostnosť. Uvoľnenosť dieťaťa. To je to, čo musíme v sebe budovať, svojim rozumom čo najhlbšie uchopiť a vo svojom rozume sa s tým stotožniť, naučiť sa takto myslieť a pozeráť na svet, túžiť a usilovať sa takto myslieť a pozeráť na svet.

Druhá je VÔĽA a z nej plynúca nová NÁDEJ, za ktorou sa pevným rozhodnutím vyberáme (katechézka 74/629) a volíme si žiť a konať Boží život a Božie diela (katechézky 81/636 až 84/641). V praxi to znamená upnúť sa svojou vôľou a svojim konaním k trom rozmerom Božieho života. Po prvé, byť pre ostatných ľudí bratom i otcom súčasne: *Na jednej strane nie sme lepší ani väčší ako ostatní ľudia. Sme rovnako malí, sami osebe bezvýznamní, neschopní spasíť sa, hriešnici medzi hriešnikmi, žobráci medzi žobrákmi. To v nás vyvoláva pocit hlbokého puta, spriaznenosti so všetkými ľuďmi, na ktorých hľadáme s pochopením a súcitom ako na svojich bratov a druhov v rovnakom nešťastí. Ale na druhej strane, spoznali sme, kde je chlieb, kto Je Chlieb, Chlieb života – a preto cítime voči nim otcovský záväzok a povinnosť postarať sa o nich a ukázať im, priviesť ich nakoniec až k Tomu, ktorý sám Je Chlebom Života. Táto zodpovednosť ani starostlivosť nás spomedzi nich nevydeľuje – veď to, že sme od Krista dostali Chlieb, nás nerobí väčšími ani úspešnejšími od nich. A tak sme súčasne jedni z nich – a súčasne sme tu pre nich. Z toho prvého plynie schopnosť súcitu a porozumenia, z toho druhého starostlivosť a zodpovednosť za nich a za ich osud.* Po druhé, postaviť si svoj dom, archu, časť *Nebeskeho Jeruzalema* – a nechať sa doň vbudovať – aby sme v ňom mohli žiť naveky: *Kristus nás oslobodil a teraz nás zhromažďuje v Cirkvi, ktorá je týmto Božím Domom, Božou Archou, Nebeským Jeruzalemom už tu, na zemi, aby sme v nej žili už navždy. Veru tak. Cirkev – farnosť! – bude tou Rodinou, ktorou a v ktorej budeme žiť už navždy, naveky. Povedané po ľudsky: Mám sa stať milovaným a milujúcim členom Božej Rodiny a ja túto Božiu rodinu možno ešte ani vôbec nepoznám, takmer vôbec s ňou nežijem, ba čo viac! Ešte donedávna*

*som ju možno považoval nie za rodinu, ale len za akúsi organizáciu, inštitúciu a s jej členmi som sa stretal často len z videnia sa v kostole! S väčšinou sa možno ani vôbec nepoznám, nieto že by sme spolu žili jednotu Božej Rodiny! Vôbec s ňou neviem žiť a už vôbec nie spôsobom, ktorý zodpovedá Nebeskému Jeruzalemu! Veď ja som totálne a úplne nepripravený na Nebo! A tak prichádzam k ostatným oslobodeným otrokom, aby som sa s nimi spriatelil, zblížil... a naučil sa s nimi byť Rodinou, takou, v ktorej nám nebude zaťažko spolu byť a žiť už naveky! A po tretie, usilovať v tomto všetko po vzore Boha o čo najväčšiu dokonalosť, vydať zo seba to najlepšie, čo dokážeme – pretože po tom celým bytím túžime a tak nič iné ani do úvahy nepripadá, veď sám Boh žije presne tento spôsob života: je dokonalý; má zmysel – každá z osôb Trojice žije pre ostatné dve; navyše je Stvoriteľom; tvorí vzťah – ten najdokonalejší možný, Jednotu Trojice. Sme pozvaní žiť Božím Životom – a to znamená skutočne v Bohu a s Bohom žiť tým najextrémnejším možným spôsobom presne to, čo žije Boh – a presne to, o čom vieme, od Boha i od modernej vedy, že to bude ten najlepší, najskvelejší, najplnší a najvzrušujúcejší možný spôsob života: byť svätý a dokonalý ako Boh; byť otcom a tvorcom, byť budovateľom Kráľovstva, na podobu a na obraz Otca a Stvoriteľa; zdieľať tento život s ostatnými a tvoriť s nimi jednotu Tela, Cirkvi.*

## ÚLOHA:

Je toto postoj, ktorým už žijeme – najskôr ešte nie vo svojich „údoch“, ale zato svojím vedomím, svojím rozumom a vôľou? Nakolko sme s týmito postojmi stotožnení vo svojom rozume, myslení, v pohľade na svet a v chápaní sveta; nakolko sme s týmito cieľmi stotožnení vo svojej vôli a konaní? Uvažujme, čo môžeme v praxi urobiť, aké nástroje využiť – rozjímanie, spoločenstvo, regula života,... – aby sme svoju myseľ i vôľu navykli takto žiť a myslieť a celým srdcom po tom dychtili!